

Lesninger 1. søndag i juletiden (år C)

DEN HELLIGE FAMILIE: JESUS, MARIA OG JOSEF

1. lesning 1 Sam 1,20–22.24–28

Det var for Herrens skyld jeg bad om Samuel, for hele hans levetid

Før året var omme, ble Hanna med barn og fødte en sønn. Hun kalte ham Samuel: «for jeg har bedt Herren om ham,» sa hun.

Da så Elkana drog opp igjen med alt sitt husfolk og skulle bære det årlige slaktofferet og løfteofferet frem for Herren, ble ikke Hanna med. Hun sa til sin mann: «Når gutten er avvent, vil jeg ta ham med, så han kan bli fremstilt for Herren, og siden være der all sin tid.»

Da hun hadde avvent ham, drog hun opp med ham. Hun hadde med seg en treårsgammel okse, en efa mel og en skinnsekk med vin og førte ham til Herrens hus i Sjilo. Han var da bare smågutten. Så slaktet de oxen og førte gutten inn til Eli.

«Hør meg, herre!» sa hun. «Så sant du lever, herre, jeg er den kvinnen som stod her hos deg og bad til Herren. Denne gutten var det jeg bad om, og Herren har hørt min bønn. Nå gir jeg ham tilbake til Herren for hele hans levetid; det var for Herrens skyld jeg bad om ham.»

Så bøyde de seg og tilbad Herren der.

Omkved: Salige er de som bor i ditt hus, Herre!

Hvor elskelige er dine boliger,
Herre, Hærskarenes Gud.
Min sjel vansmekter av lengsel etter Herrens forgård,
med fryd roper jeg til den levende Gud.

Salige de som bor i ditt hus,
uten opphør skal de lovsynge deg.
Salig den som i deg finner sin styrke,
som gjerne går veien til Herrens hus.

Lytt til min bønn, Hærskarenes Gud, vår Herre,
hør meg, Jakobs Gud.
For Herren er skjold og verge,
Herren gir nåde og ære.

2. lesning 1 Joh 3,1–2.21–24

Vi får kalles Guds barn – ja, vi er det!

Høyt elskede, se hvilken kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn – ja, vi er det! Og når verden ikke kjenner oss, er det fordi den aldri har kjent ham. Mine kjære! Allerede nå er vi Guds barn, men hva vi skal bli, er ennå ikke åpenbart. Vi bare vet at den dag det blir åpenbart, skal vi bli ham lik, for da skal vi se ham som han er.

Mine kjære! Dersom vårt hjerte ikke fordømmer oss, da tør vi tre frimodig frem for Gud, og hva vi enn ber ham om, skal vi få, fordi vi holder fast ved hans bud og gjør det som gleder ham. Og dette er hans bud: At vi skal tro på hans Sønns, Jesu Kristi navn, og elske hverandre, slik som han har befalt oss det. Og den som overholder hans bud, han forblir i Gud, og Gud i ham. Og at han bor i oss, vet vi – ved den Ånd han har gitt oss.

Halleluja Jf. Apg 16,14b

Halleluja.

Herre, åpne våre hjerter,
så vi tar imot din Sønns ord!

Halleluja.

Hvert år pleide Jesu foreldre å dra opp til Jerusalem på påskefesten; og det året han fylte tolv år, drog de som vanlig opp til høytiden. Men da høytidsdagene var over og de vendte hjem, ble gutten Jesus igjen i Jerusalem, uten at foreldrene visste om det. De tenkte at han sikkert var med i reisefølget, og først en dagsreise på vei begynte de å lete etter ham blant slektninger og kjente. Men da de ikke fant ham, måtte de vende tilbake til Jerusalem og lete etter ham der.

Og tre dager senere kom de over ham i templet; der satt han blant de lærde, lyttet til dem og stilte dem spørsmål. Og alle som hørte ham, var ute av seg over hans forstand og over de svarene han gav. Da hans foreldre så dette, ble de ganske bestyrtet, og hans mor utbrøt: «Barn, hvordan kunne du gjøre dette mot oss? Din far og jeg har lett etter deg og vært så engstelige for deg.» Han svarte: «Men hvorfor lette dere etter meg? Visste dere ikke at jeg hører til der hvor min Far er?»

Men de forstod ikke hva han mente.

Deretter gikk han med dem hjem til Nasaret, og levde der som en lydig sønn. Men hans mor gjemte minnet om alt dette i sitt hjerte.

Og som Jesus skred frem i alder, vokste han også i visdom, og fant stadig større gunst hos både Gud og mennesker.